θανες κι' ἂν εἶνε, ὑπάρχει φόβος κάποτε νὰ πιστευθοῦν ἀπὸ μερικοὺς ποὺ δὲν ξέρουν Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ ὅμως, ἡ ἀλήθεια πάντα στὸ τέλος νικάει.»

Νὰ καὶ ἡ *Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα*, ποὺ μοῦ ἔρχεται σήμερα μὲ δύο ξεσπαθώματα. Καὶ μοῦ ἑτοιμάζει καὶ ἄλλα. Ἄ, μὰ τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Τί καλὰ ἂν εἶχα καμμιὰ πενηνταριὰ φίλας, ἔτσι δραστηρίας καὶ *ἐνθουσιώδεις*, καὶ ἂς μὴν ἦσαν... *κυπριοπούλαι*.

Μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σου σπίτι, *Μεγάλη Καρδιά*, καὶ νὰ τὸ χαρῇς ἀφοῦ εἶνε δικό σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν ποὺ μοῦ κάμνεις, (νὰ κτίσω κ' ἐγὼ ἕνα μέγαρον μὲ γραφεῖα, τυπογραφεῖα καὶ αἴθουσαν ἑορτῶν τῆς Διαπλάσεως,) ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πραγματοποιηθῇ... Τὴν ἰδέαν σου ἐκείνην ἐπεδοκίμασαν καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ τόσον ὀλίγοι! Ἂς εἴπωμεν λοιπὸν ὅτι ἀπερρίφθη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία, *Φάον*, ὅτι τὰ ποιήματά σας παρέπεσαν τυχαίως εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀνεκατεύθησαν, ἐχάθησαν. Ἀλλὰ ... δὲν ἐχάσατε παρὰ ὀλίγα. Εὔσημα. Τὸ ποίημα τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου, ἂν ἦτο εἰς ἁπλουστέραν γλῶσσαν.

Ὡραίας ἐπιστολάς, — εἰς τὰς ὁποίας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰπαντήσω ἐκτενῶς, ὡς ἐπεθύμουν, — μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀνόρθωσις*, *Ἀφελὴς Ξανθούλα*, *Δοξασμένος Ρῆγος*, *Γενναιόψυχος Ἕλληνίς*, *Ποντιὰς Αὔρα* καὶ *Ἀοτὴρ τῆς Ἐλευθερίας*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ ἀεροπόρος» καὶ «Ὁ Φιφῆς Δ:δάσκαλος» τῆς *Ποντιάδος Αὔρας*· — «Τὸ παραμῦθι τῆς Γιαγιᾶς» τῆς *Ζίλδας*· — «Ἄριστος μαθητὴς» τοῦ *Φάωνος*· — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ μῖσος»· — «Μωάμεθ ὁ Β' καὶ ὁ ζωγράφος»· — «Τὸ φεγγάρι»· — «Μανδολινάτα καὶ ψυχρολουσία»· — «Στὸν ξάδελφο» (ἀκατάλληλα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* (0) μὲ *Σημαιοφόρον Ἕλληνα*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Δοξασμένον Ρῆγον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νόστιμον Ἧμαρ* (ἡ διεύθυνσίς σας ἀνεκοινώθη, ἀλλὰ τὴν ἰδικήν της δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω χωρὶς ἐντολήν της·) *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* (καλὴ εἶνε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλῃς ἄλλην· ὁ *Α. Ε.* μοῦ ἔγραψεν ὅτι θὰ ἔλθῃ τοῦ χρόνου ὡς φοιτητής·) *Τορπιλλοβόλον 11* (κατευχαριστημένον ποῦ ἐγνώρισε τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* εἰς τὸ τράμ·) *Ἀθάνατα 1821 1912* (καλὴ ἡ Μ. Εἰκὼν ἀλλὰ κακὰ σχεδιασμένη·) *Ἀτρόμητον Σωφραξέτταν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Παλλάδα* (πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει χῶρος παρὰ μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας· ἄρχισε λοιπόν, ἂν θέλῃς ἀπὸ ἐκεῖ·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (ἔλαβα·) *Βὶκ Φάλμπερ* (ναί, ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὸ πῇ ὅταν θὰ ἐγγραφῇ·) *Νησιωτοπούλαν* (ἐλήφθησαν· πολὺ σ' εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις· καὶ αὐτὸς τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως τὰ θεωρεῖ σὰν συγγενές του·) *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἔστειλα τὸ 42ον·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (εὖγε! τετράδια ἔστειλα·) *Μελαχροινὴν Μουσμὲ* (ἔστειλα καὶ βραβεῖον·) *Ζίλδαν*, *Σφριγῶσαν Νεότητα* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *13ην Νοεμβρίου*, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου. ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ. ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ*).

550. Δεξίγριφος

Ἂν λάβῃς γράμμα ἑλληνικόν
Καὶ ἄλλο ἐν ἐπίσης,
Καὶ εἰς τὰ δυὸ ἓν πρόσωπον
Ἀπ' τὴν Γραφὴν κολλήσῃς,
Ἓν Κράτος εὐρωπαϊκὸν
Θὰ ἰδῇς κ' θἀπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

551. Στοιχειόγριφος

Διαβοήτου Ἀθηναίου
Τὸ κεφάλι ἂν ἀφαιρέσῃς,
Ἓν θηρίον τῆς ἐρήμου
Φυθερὸν θἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

552. Μεταγραμματισμὸς

Ἂν τὸ βῆτα κάμῃς ψι,
Μιὰ θεὰ γνωστὴ θὰ λείψῃ
Καὶ φωλήτσα στὴ στιγμὴ
Σὰ σπιτάκι θὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

553. Μωσαϊκὸν

Τὰ τέσσαρα Κράτη:
Ἑλλάς, Βουλγαρία,
Μαυροβοῦνι, Σερβία,
Βουνὸν στὴν Ἀσία
Σοῦ κάμουν γνωστὸν
Καὶ δὴ ἱερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

554. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Ὁ Πύρρος θὰ σοῦ δώσῃ
Καπνὸν τὸ δεύτερον μαζὶ
Μὲ φλόγα θἀναδώσῃ.
Τὸ τρίτον τοῦ Αἰγαίου μας
Νησὶ θὰ φανερώσῃ
Κι' ὁ Ρόμβος μ' ἕνα κτητικὸν
Κοινὸν θὰ τελειώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

555. Πυραμὶς

Οἱ σταυροὶ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.
+ = Πρόθεσις.
+ = Μυστήριον.
+ = Κράτος τῆς Γερμανίας.
****+**** = Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

556. Λογοπαίγνιον

Ποία εἶνε ἡ ἀνωτέρα, ἡ ὑψηλοτέρα, καὶ ἑπομένως ἡ πρώτη πόλις τῆς Ἑλλάδος;

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

557. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασιλέα-γενάρχην, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἓν τῶν βασιλικῶν ἐμβλημάτων:

1, Μέρος δενδρόφυτον· 2, Τροφή· 3, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς· 4, Εἶδος ἀμάξης· 5, Μικρὸς λιμήν· 6, Πατρὶς μεγάλου φιλοσόφου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείρας Ἑλλάδος

558. Φωνηεντόλιπον

πς - μκρμθν - δν - γρντφν

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Παγιαζῆ

559. Γρῖφος

μο μο μο τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μο μο μο τρε τρε τρε τρε
μσ τρε τρε τρε τρε
μο κι' τρε τρε τρε

1
1 1
μαθ' τινὰ λίθοι ἄ!
1 1
1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φθινοπωρινῆς Δύσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

380. Ἡρακλῆς (Ἥρα, κλείς).—381. Πάρος-Πόρος-ὄρος.—382. Ὁ Ἕσπερος, ἡ ἑσπέρα.

383.
Σ Σ Σ Σ
Ι Ο Ω Ι
Ν Δ Ν Ν
Ρ Ε Ο Η Ι Ο Υ Ε
Ο Ρ Μ Τ Φ
Ω Ο Ο Ο
Ν Σ Σ Σ

384. Ρ Α Κ Η
Α Ι Α Σ
Κ Α Ν Α
Η Σ Α Υ

385-389. Διὰ τοῦ Σ: *Πόσος* (ἢ *τόσος*), *Σύμη*, *Μυσία*, *σοφός*, *σῖτος*.— 390. *Οὐκ ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷπλησίον σου ἐστί.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐναλλάξ.) — 391. ΑΕΤΟΣ (ΑἰγΑἰον, ΕὐτΕρπη, ἀσΤήρ, ΣαμΟυήλ, ἸάΣων.) — 392. Ψέγε μηδένα.- 393. *Μὴ ἐπιθύμει τ' ἄχρησια καὶ ἀνωφελῆ.* (μῖ ἐπὶ θῆ μῖ τᾶ - χρηστὰ καὶ ἄνω φελί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κρητικοπούλα, δεχθῆτε, Σᾶς παρακαλῶ τὰ ἐγκάρδιά μου εὐχαριστήρια καὶ συγχαρητήρια. Δέχεσθε νὰ συνεγίσωμεν τὴν ἀλληλογραφίαν; — ***Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ.*** *(Π, 449)*

Ἀναχωροῦσα ἐκ Τριπόλεως, ἀποχαιρετῶ ἅπαντα τὸν ἐκεῖ Διαπλασιόκοσμον. ***Γενναιόψυχος Ἑλληνίς.*** *(Π, 450)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 409.)

ΑΘΗΝΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Ἐλένη Δ Κολοτούρου, Ταμτάμ—Τιμπτής, Ἄρης Χατζηϊωάνου, Θεοδώρα Κορσβέλλου, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Νικ. Π. Καραγεωργόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθαν. Δ. Μαραγκός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Μπαγδατόπουλος. Ἑλληνικὴ Θιότης.
ΘΑΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Μπερδανόπουλος
ΘΗΒΩΝ: Μελέτιος Ἀθ. Λιάσκος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοὺξ ντὲ Μπουγιών.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Νικητὴς τοῦ Μπιζανίου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ξενοφ. Ἀντ. Βυζᾶς.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία, Πελ. Ἰωαν. Καλαμάκας.
ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Ι. Κολοκούρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Κορίνθου, ΞΕΝΟΦΩΝ ΑΝΤ. ΒΥΖΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεία Ἁγίων Θεοδώρων.—2520

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 23 Νοεμβρίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 52*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια).*

Καὶ ὁ μικρὸς ἐσυλλογίζετο μ' εὐχαρίστησιν τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιστροφὴν ποῦ θὰ ἔκαμεν εἰς τὸ Οὐίμπληδων, ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ὑπόθεσίν του εἰς τὸ Λονδῖνον μὲ τὸν δοῦκα Λωζέν.

Ἐφαντάζετο ἐκ τῶν προτέρων τὴν κατάπληξιν τοῦ Τὸμ Τσάρλεϋ, ὅταν θὰ τῷ ἀνήγγελλεν ὅτι εἶνε πλούσιος καὶ ὅτι ἐπέστρεφεν ὡς ἀληθινὸς μυλόρδος, μὲ τὴς τσέπες γεμᾶτες χρυσάφι.

Καὶ ἡ κυρία Τσάρλεϋ μὲ τ' ὁλοστρόγγυλο μοῦτρο;... Καὶ οἱ συμμαθηταί του, ὁ Πόππης καὶ ὁ Μπέμπης;... Καὶ ὁ μακρολέλεκας ὁ Ζοὲ μὲ κάτι μαλλιὰ σὰν λινάρι, ποῦ ἐκτυποῦσε αἰωνίως τὴς σόλες του εἰς τὸ μικρό του σκοτεινὸ μαγαζάκι;

Πόσον θὰ ἐξεπλήττοντο ὅλοι αὐτοὶ οἱ παλιοὶ φίλοι, ὅταν θὰ τοῖς διηγῆτο τὰ συμβάντα του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ἔγεινε «σπουδαῖος ἄνθρωπος!...»

Μετὰ σύντομον καὶ λαμπρὸν θαλάσσιον ταξεῖδι, ὁ Μπόμπης εἶδε μετὰ χαρᾶς τοὺς πρασίνους λειμῶνας τῆς κομητείας τοῦ Κὲντ καὶ ἀνέπνευσε βαθέως τὸν πάντοτε ζωογόνον ἀέρα τῆς πατρίδος.

Ἠσθάνετο τόσην εὐτυχίαν, ὥστε τοῦ ἤρχετο νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ νὰ κάμῃ τούμπες εἰς τὸ χορτάρι, ὅπως τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο μικρός.

Ἐκρατήθη ὅμως, συλλογισθεὶς ὅτι δὲν ἦτο πλέον τὸ παιδὶ ποῦ ἔτρεχεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ μπαλωμένο πανταλονάκι καὶ μὲ τιράντες...

Ὄχι, τώρα ἦτο νέος μυλόρδος πλούσιος... Ἔπρεπε νὰ κρατῇ τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ νὰ φέρεται ἀναλόγως τῆς νέας του θέσεως...

Ἥσυχος λοιπὸν καὶ φρόνιμος, προσέχων πάντοτε τὸν σάκκον ποῦ ἐνέκλειε τὴν περιουσίαν του, δοῦλος πλέον τοῦ πλούτου, ὁ Μπόμπης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ Λονδῖνον, ἐξηπλωμένος εἰς τὰ μαξιλάρια τῆς ταξειδιωτικῆς του ἁμάξης.

Καὶ διὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα του, προσεπάθει νὰναπαραστήσῃ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ θὰ τοῦ ἔκαμνεν ὁ δοῦξ Λωζέν, ὅταν θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ περίφημον γράμμα του.

Τί θὰ ἔλεγε πού τοῦ τὸ ἐκράτησε τόσον καιρόν;... Ὁ δοῦξ ἦτο ὀξύθυμος, νευρικός... Καὶ ἂν ἐθύμωνε;...

Ἀλλ' ἰδοὺ τὰ μαυρισμένα καὶ πολυάνθρωπα προάστεια τῆς μεγάλης πόλεως, τὰ μικρὰ πλινθόκτιστα καὶ μονόροφα σπίτια μὲ τὰ ἰσχνὰ των κηπάρια, οἱ μακροὶ καὶ στενοὶ δρόμοι τῆς συνοικίας Βρόκλεϋ, ἡ γέφυρα τοῦ Ταμέσεως, τὰ πλοιάρια, οἱ πωληταὶ τῶν πορτοκαλίων. Εἶνε τὸ Λονδῖνον!..

Ὁ Μπόμπης διέταξε νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως καὶ ὁ ἀμαξηλάτης του ἐπῆρε τὴν ὁδὸν Χάρλεϋ, ὅπου εὑρίσκετο τὸ λαμπρὸν ξενοδοχεῖον Κάβεδιγ. Ἀλλ' ὁ σοβαρὸς διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τούτου μόλις κατεδέχθη νὰ κυττάξῃ τὴν ταξειδιωτικὴν ἅμαξαν τοῦ παιδίου, καὶ διατάξας ἁπλῶς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του:

— Θωμᾶ, βοήθησε νὰ καταιβάσουν τὰ πράγματα τοῦ κυρίου!

Ἀπεσύρθη μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὸ βάθος τοῦ πολυτελοῦς του γραφείου.

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτή, τόσον διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνας ποῦ τοῦ ἔκαμναν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν μικρῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου του, ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸν μικρὸν τζόκεϋ μέγα μέρος τοῦ θάρρους του.

Συνεσταλμένος, διέσχισε τὰς

«Ὁ στρατιώτης ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ὁ Μπόμπης εὑρέθη εἰς μίαν αἴθουσαν ἐπιπλωμένην πολυτελῶς...»

ἀπεράντους καὶ περιχρύσους αἰθούσας τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀφοῦ ἐθαύμασε τὰς λαμπρότητάς του, ἀπεφάσισε νὰ μὴ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἀλλὰ νὰπέλθῃ τὸ ταχύτερον εἰς Οὐίμπληδων, ὅπου ἡ ἄφιξίς του θὰ ἔκαμνε βεβαίως μεγαλητέραν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους...

Πρὸ παντὸς ὅμως ἔπρεπε νὰ ξεφορτωθῇ ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν δοῦκα Λωζέν. Κατόπιν, ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε φροντίδα, θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ ὡραῖον χωρίον μὲ τὰ πράσινα λειβάδια, ὅπου ἔτρεχαν τὰ πουλάρια τοῦ ἱππογυμναστοῦ.

«Ὑπηρετούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα γκαρσόνια...»
(Σελ. 414, στ. α')

Ἀφοῦ ἔκαμε μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν τὴν τουαλέττα του, κατέβη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του νὰ προγευματίσῃ εἰς τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν.

Ἐκάθησε μόνος εἰς ἕνα μικρὸν τραπέζι, ὅπου δὲν ἤργησε νὰ ἑλκύσῃ τὰ βλέμματα τῶν πολυαρίθμων πελατῶν τοῦ ξενοδοχείου. Οἱ ἄνθρωποι διηρωτῶντο μὲ ἔκπληξιν, ποῖος νὰ ἦτο ὁ νεαρὸς αὐτὸς ξένος, ὁ ὁποῖος ἐταξείδευεν ὁλομόναχος καὶ κατέλυεν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τοῦ τόπου;

Ὑπηρετούμενος ἀπὸ τρία-τέσσαρα γκαρσόνια, σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπῆ, ὁ Μπόμπης, τοῦ ὁποίου ἡ στένοχωρία ηὐξήθη, ἤρχισε νὰ ἐνθυμῆται τὰ εὔθυμα ἐκεῖνα γεύματα ποῦ ἔτρωγεν εἰς τὸ Παρίσι μὲ τοὺς πιστούς του φίλους Πορτμπὲρ καὶ Γκαγιαρντώ.

«Ἄχ, ἐσυλλογίζετο, ἂν εἶχα κ' ἐδῶ τοὺς γίγαντάς μου, θὰ ἤμουν πολὺ καλλίτερα... Ὡρισμένως τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ γιὰ μένα, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ φύγω!»

Σὲρ Ἔρσκιν, ἔσκουαρ, δικηγόρος!

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ τὸ γεῦμα του, ὅταν μία συντροφιὰ ἀπὸ τρεῖς τέσσαρας νέους, πλουσίως ἐνδεδυμένους, εἰσῆλθε κ' ἐκάθησεν εἰς ἕνα τραπέζι, πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ Μπόμπης ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν ἤκουσε τοὺς *τζέντλεμαν* αὐτοὺς νὰ ὁμιλοῦν γαλλικὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐπρόσεξε νὰκούσῃ τὴν συνομιλίαν των.

«Εἰμπορεῖ, ἔλεγε διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀδιακρισίαν του, νὰκούσω τίποτε περὶ τοῦ δουκὸς Λωζέν, διότι βεβαίως αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν τὸν πρώην κύριόν μου».

Παρὰ τὰς ἐλπίδας ὅμως τοῦ Μπόμπη, οἱ νέοι ἐκεῖνοι δὲν ὡμίλησαν διόλου περὶ τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ συζητοῦν διὰ τὰς ἱπποδρομίας, αἱ ὁποῖαι εἶχον γίνῃ τὴν προτεραίαν εἰς τὸ Ἔψομ. Τὸ θέμα τοῦτο, ἐννοεῖται, ἐκίνησε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μπόμπη.

Χωρὶς νὰ βιάζεται τώρα διόλου, ἤκουε τὴν περιγραφὴν τῆς κούρσας, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε μεγαλοφώνως ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφιάν.

«Καϊμένε *Πέρτενερ*!.. ἐσυλλογίζετο περίλυπος ὁ Μπόμπης. Τί καλά, ἂν ἐγύριζα τώρα εἰς τὴν Ἀγγλίαν μαζί σου! Ἀλλὰ σοῦ ἔμελλε, καλό μου ἀλογάκι, νὰ μείνῃς ἐκεῖ-κάτω, θύμα τῆς μοχθηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ κ' ἐμέ...»

Ἐδῶ διέκοψε τοὺς συλλογισμούς του, διότι ἤκουσεν ἔξαφνα νὰ προφέρεται ἓν ὄνομα... Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία αὐτὴν τὴν φοράν! Κάποιος ἀπὸ τοὺς κυρίους ἐκείνους ὡμιλοῦσε διὰ τὸν δοῦκα Λωζέν.

— Μάλιστα, ἔλεγε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ δοῦξ Λωζὲν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶνε φυλακισμένος εἰς τὸ Κίνξ-Μπήντς.

— Ἀδύνατον, Ἔρσκιν, τῷ ἀπεκρίθη ἕνας ἄλλος. Ὁ Λωζὲν εἰς τὰς φυλακὰς διὰ χρέη;... Ἀπίστευτον!

—Καὶ ὅμως τὸ ξεύρω καλά, ὑπέλαβεν ὁ ὀνομασθεὶς Ἔρσκιν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ δικηγόρος του!

«Πῶς ὀνομάζεσθε, μικρέ μου κύριε;» (Σελ. 415, στ. α')

— Πῆτέ μας λοιπὸν τὰ καθέκαστα! ἀνέκραξαν οἱ *τζέντλεμαν*, μὲ ζωηρὰν περιέργειαν.

Ὁ δικηγόρος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἐπροξένησεν ἡ εἴδησίς του, ἀνεκοίνωσε προθύμως ὅ,τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ πελάτου του.

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ δοῦξ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μὲ κάποιαν ἀποστολὴν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἀλλὰ πρὸ ἑνὸς μηνὸς συνελήφθη διὰ χρέη κατ' αἴτησιν κάποιου ἐμπόρου ἵππων, ὀνομαζομένου Φοαγιάρ, καὶ ὡδηγήθη ἀμέσως εἰς μίαν φυλακήν.

— Καὶ δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποφυλάκισίν του; ἠρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας.

— Ὁ ἀγγλικὸς νόμος εἶνε ρητός, ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος. Δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀποφυλακισθῇ, ἐκτὸς ἂν πληρώσῃ σπουδαῖον ποσὸν ὡς ἐγγύησιν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ἔνταλμα φυλακίσεως ἐκτελεῖται καθ' οἱουδήποτε προσώπου, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ κοινωνική του θέσις. Ἕνας ἁπλοῦς ἀστὸς εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φυλάκισιν τοῦ βασιλέως, ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῷ χρεωστῇ χρήματα καὶ ἀρνεῖται ἢ δὲν ἔχῃ νὰ τὸν πληρώσῃ.

— *Ὧλ ράϊτ!* ἀνέκραξαν οἱ συνδαιτυμόνες ἐνθουσιασθέντες. Ἰδοὺ ἡ χώρα τῆς ἀληθινῆς ἰσότητος! Οἱ Γάλλοι, μὲ ὅλην των τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς δώσουν μαθήματα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

— Κύριοι! ἀνέκραξε κάποιος ὑψώνων τὸ ποτήρι· προτείνω νὰ φωνάξωμεν τρία *οὐρρὰ* ὑπὲρ τῆς μεγάλης Ἀγγλίας.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ οἱ νέοι ἐφώναξαν ὁμοθύμως τὰ τρία *οὐρρά*, ἀδειάζοντες τὰ ποτήριά των. Ἡτοιμάζοντο δὲ τώρα νὰ φύγουν, ὅταν ὁ Μπόμπης, συγκεκινημένος ἀπ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ, ἐπλησίασεν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο νὰ γνωρίζῃ τόσον καλὰ τὰ κατὰ τὸν δοῦκα Λωζέν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτησε μὲ θάρρος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συνήθη του χάριν, τὸν ἠρώτησεν ἀγγλιστί:

— Μίστερ δικηγόρε! μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας μίαν πληροφορίαν;

Οἱ Ἄγγλοι εἶνε πολὺ τυπικοί. Δυσκόλως ὁμιλοῦν εἰς ἄνθρωπον ποῦ δὲν τὸν γνωρίζουν, ποῦ δὲν τοῖς ἐσυστήθη ἀπὸ ἄλλον γνωστόν των. Διὰ τοῦτο ὁ δικηγόρος δὲν ἔσπευσε νὰποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ μικροῦ τζόκεϋ, τὸν ὁποῖον ἐξήτασε μὲ βλέμμα δυσπιστίας.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐτὴν ἔμεινεν εὐχαριστημένος, διότι ὁ σὲρ Ἔρσκιν *ἔσκουαρ*, δικηγόρος, κατεδέχθη νὰνοίξῃ ὁμιλίαν μὲ τὸ ἄγνωστόν του ἐκεῖνο παιδί.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, μικρέ μου κύριε;

— Μπόμπης.

— Καὶ τί εἶσθε;

— Τζόκεϋ τοῦ δουκὸς Λωζέν. Ἐγὼ ἐκέρδισα φέτη Γαλλία τὴν πρώτη κούρσα μὲ τὸ ἀγγλικὸν ἄλογον *Πέρτενερ*.

Διατί ὄχι;

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἦτο εὔστοχος, διότι αἱ πολυθρύλητοι ἱπποδρομίαι τοῦ Σαμπλὸν εἶχον κάμῃ κρότον εἰς τὴν Ἀγγλίαν μεταξὺ τῶν *σπόρτσμαν*. Μαθόντες, ὅτι εὑρίσκοντο ἀπέναντι τοῦ περιφήμου μικροῦ τζόκεϋ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ νικήσῃ τὸν μαρκήσιον Κονφλάν, οἱ νέοι ἐκεῖνοι μετέβαλον ἀμέσως στάσιν. Ὁ δικηγόρος ἐπροχώρησε καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Μπόμπην, εἶπε.

— Shake hand! (*)

Ὁ μικρὸς ἔσεισε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ σὲρ Ἔρσκιν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ παρουσίασις ἔγεινεν καὶ ὁ μικρός μας ἥρως εἰσήχθη εἰς τὸν κύκλον τῶν θαμώνων τοῦ ξενοδοχείου. Ἔλαβεν ὅθεν τὸ θάρρος νὰ διατάξῃ σαμπάνιες, καὶ καθήσας μὲ τοὺς νέους του φίλους, ἔμαθε μετ' ὀλίγον ὅσα ἤθελε περὶ τοῦ πρώην κυρίου του.

Τῷ εἶπον, ὅτι ἡ φυλακὴ τοῦ Κίνξ-Μπήντς ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ πολὺ ἄνετος, ὅτι ὁ δοῦξ ἐκεῖ-μέσα ἐπερνοῦσε καλὰ καὶ εἶχεν ὅλας του τὰς ἀναπαύσεις, ἦτο ὅμως πολὺ μελαγχολικὸς καὶ πολὺ καταβεβλημένος.

—Δὲν ἔχει ἄδικον! εἶπεν ὁ δικηγόρος, καὶ διηγήθη κατόπιν τὴν συνομωσίαν, τῆς ὁποίας ὁ πελάτης του ἦτο θῦμα.

Οἱ εὐγενεῖς ἀξιωματικοὶ δὲν εἶχαν συγχωρήσῃ τὸν εὐπατρίδην ποῦ ἐσυνθηκολόγησε μὲ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ἀνεδέχθη νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ ὡς στρατηγός. Ἐκτὸς τούτου, μερικοὶ εὐγενεῖς, ποῦ εἶχαν μείνῃ πιστοὶ εἰς τὴν βασιλείαν, συνέλαβαν, φαίνεται, τὸ σχέδιον νὰ φυγαδεύσουν τὸν Λουδοβίκον ΙϛΓ' ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ τὸν θέσουν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατιᾶς τοῦ Βορρᾶ. Ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ δουκὸς Λωζέν, ὁ ὁποῖος ἐδιοικοῦσε τὴν στρατιὰν αὐτὴν εἰς τὴν Βαλανσιέννην, τοὺς ἐστενοχώρει. Διὰ νὰπαλλαχθοῦν λοιπὸν ἀπὸ αὐτόν, οἱ ἀριστοκράται, οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸ Λονδῖνον καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ δοῦξ, κατώρθωσαν ὥστε νὰ συλληφθῇ διὰ χρέη καὶ νὰ μείνῃ οὕτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπ' ἀορίστῳ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐννόησεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς συνομωσίας. Ἐννόησεν ὅμως ἀμέσως ἕνα πρᾶγμα: ὅτι ὁ πρώην κύριός του ἦτο δυστυχής, φυλακισμένος, καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ τὸν βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπον.

— Εἰμπορῶ, ἠρώτησε, νὰ ὑπάγω εἰς αὐτὴν τὴν φυλακήν;

— Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος· εἰς τὰς φυλακὰς τῶν κρατουμένων διὰ χρέη δὲν εἶνε μεγάλη αὐστηρότης. Οἱ φυλακισμένοι εἰμποροῦν νὰ δέχωνται τοὺς φίλους των, προπάντων — προσέθεσε μειδιῶν, — ἐκείνους ποῦ τοὺς φέρουν χρήματα διὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν.

Ἡ ἀστειότης αὐτὴ ἦτο ἀκτὶς φωτὸς διὰ τὸν Μπόμπην.

Ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ κύριός του ἀντὶ χρημάτων. Ἀλλ' αὐτὸς χρήματα εἶχε! ἕνα σάκκον γεμᾶτον!..

— Πόσα πρέπει νὰ δώσῃ κανεὶς, ἠρώτησε μ' ἐλαφρῶς τρέμουσαν φωνήν, διὰ ν' ἀποφυλακισθῇ ὁ δοῦξ Λωζέν;

— Τουλάχιστον διακόσιες λίρες στερλίνες, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

Καὶ μὲ κάποιαν εἰρωνείαν ἐξηκολούθησε:

— Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ τὰς δώσετε σεῖς;

— Διατί ὄχι; εἶπεν ὁ μικρός.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον, ἐσηκώθη βιαστικὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀπεχαιρέτησε τοὺς Ἄγγλους εὐγενεῖς.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(*) Ἀνάλογον πρὸς ἐκεῖνο ποῦ λέγει ὁ λαός μας: «Τόκα μιά!»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

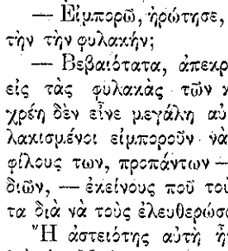

ΙΑΝ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἐνῷ ἐπάγωνα εἰς τὸ γραφεῖόν μου χωρὶς νὰ ξεύρω διατί, — φθινόπωρον ἀκόμη καὶ ἥλιος ἐκείνην τὴν ἡμέραν, — μία καὶ ἡ αὐτὴ εἴδησις μοῦ ἦλθε κατὰ δύο διαφόρους τρόπους.

—Τὰ βουνὰ ὅλα γύρω εἶνε χιονισμένα! ἀνέκραξε μὲ χαρὰν ἕνα εὐτυχισμένον κορίτσι, ποῦ ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ ἕνα βιβλίον.

—Ἄχ, κύριέ μου, ἄρχισαν καὶ τὰ χιόνια! Νά, τὰ βουνὰ σήμερα ξημερώθησαν χιονισμένα! μοῦ εἶπε μὲ λύπην μία πτωχὴ γυναῖκα, ποῦ ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ συστατικὸν γράμμα διὰ μίαν φιλάνθρωπον κυρίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Τὰ πρῶτα χιόνια! Τί γρήγορα!..

Ἔτρεξα εἰς ἕνα παράθυρον τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ εἶδα τὸ θέαμα τῶν μακρινῶν χιόνων ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἔκπαγλον, θαυμάσιον ὅπως πάντοτε.

Καὶ ὅμως νά! Ἄλλοι τὸ βλέπουν καὶ χαίρονται. Ἄλλοι τὸ βλέπουν καὶ λυποῦνται.

Πολὺ φυσικά!..

Οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, οἱ πλούσιοι, οἱ ἀμέριμνοι, δὲν βλέπουν παρὰ ἕνα χειμῶνα καλὸν καὶ ὡραῖον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ τοὺς φέρῃ νέας χαρὰς καὶ νέας ἀπολαύσεις. Οἱ δυστυχισμένοι ὅμως οἱ πτωχοί, οἱ γεμᾶτοι φροντίδας καὶ ἀγωνίας, δὲν βλέπουν παρὰ ἕνα χειμῶνα κακόν, ἄσχημον, σκληρόν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ τοὺς φέρῃ νέας λύπας, νέας στενοχωρίας, νέας ἀνάγκας καὶ στερήσεις. Καὶ ἰδοὺ πῶς, ἐνῷ τὰ πρῶτα χιόνια, διὰ τὸ κορίτσι ποῦ μοῦ ἐζητοῦσεν ἕνα βιβλίον διὰ νὰ περάσῃ γλυκὰ ἡ ὥρα τοῦ κοντὰ εἰς τὸ τζάκι, ἦσαν ἕνα προμήνυμα εὐτυχίας, — τὰ ἴδια αὐτὰ χιόνια, διὰ τὴν πτωχὴν ποῦ ἐζητοῦσεν ἕνα συστατικὸν διὰ νὰ λάβῃ βοήθημα, ἦσαν προμήνυμα δυστυχίας. Ἡ μία ἔλεγεν: «Ἀπὸ τώρα! τί καλά!...» Καὶ τὰ μάτια της ἀκτινοβολοῦσαν. Ἡ ἄλλη ἔλεγεν: «Ἀπὸ τώρα; τί δυστυχία!...» Καὶ τὰ μάτιά της ἦσαν ἕτοιμα νὰ δακρύσουν...

Εὐτυχισμένοι μικροί μου φίλοι, σεῖς ποῦ ἠσθάνθητε βέβαια τὴν ἰδίαν χαρὰν ὅταν εἴδατε τὰ πρῶτα χιόνια νὰ λάμπουν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς, συλλογισθῆτε πόσων ἄλλων ἀνθρώπων, ὅταν τὰ εἶδαν, συνεσφίχθη ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀγωνίαν!.... Νὰ ἐνθυμῆσθε τοὺς πτωχοὺς τώρα ποῦ ἔρχεται ὁ χειμών, ὁ ὡραῖος διὰ σᾶς, ὁ ἄσχημος δι' ἐκείνους...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΑΗΔΟΝΙ

Χλωμὴ μαραίνεται ἡ μικρὴ τριανταφυλλιά,
Πόνου στὴν ὄψι της ἁπλώνεται μαυρίλα,
Τ' ἀχνόλευκα ἄνθη της, τὰ ὀλόδροσα τὰ [φύλλα
Σκόρπια, νεκρὰ κυλοῦν στῆς γῆς τὴν ἀγ- [καλιά....

Τ' ἀηδόνι, ποῦ ἔψαλλε τραγούδια μαγε- [μένα
Στὰ ὥρηα κλαριά της, τὸ πουλί της τὸ [γλυκό,
Ποῦ ἔχυνε γύρω της ἀγάπης φῶς θεϊκό,
Σκληρὰ τὴν ἄφισε καὶ πόει μακρυὰ στὰ [ξένα....

Καὶ τώρα νοιώθει ἐρμιὰ ἡ φτωχὴ τριαν- [ταφυλλιά,
Σβυστῆς ἀγάπης παγερὰ τὴν πνίγουν σκό- [τη....
Γι' αὐτὸ ἡ χρυσῆ της μυρωμένη φθίνει [νειότη
Κι' ἀγάλι γέρνει στὴν αἰώνια σιγαλιά....

Σὰν τ' ἀηδονάκι στὴ πατρίδα του γυρίσῃ,
Θάνε πιὰ ἡ φίλη του 'ς τὸ χῶμα ἀπὸ καιρὸ
Καὶ θὰ προσμένῃ μυρολόγι θλιβερὸ
Μ' ἕνα του φίλημα στερνὸ νὰ τῆς χαρίσῃ.

Μὰ τὸ τρελλὸ πουλὶ τὰ χάδια, τὰ φιλιά,
Τὰ μαγικὰ τραγούδια ξένοιαστο θὰ φέρῃ
Σὲ ἄλλα δεντρά, ποῦ θάνε ὀλάνθιστα....
[Ποιὸς ξέρει;...
Καὶ θὰ ξεχάσῃ τὴ νεκρὴ τριανταφυλλιά....

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Ὁ κὺρ Ἀριστείδης ἀνήκει εἰς τὴν συντεχνίαν τῶν ἐργατῶν-ὑποδηματοποιῶν. Τὴν ἄλλην φοράν, ὅταν ἡ συντεχνία αὐτὴ ἀπεφάσισε νὰ περγήσῃ, ὁ κὺρ Ἀριστείδης ἐνθουσιάσθη τόσον μὲ τὴν ἰδέαν, ὥστε ἔβγαλε καὶ λόγον εἰς τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον, συμβουλεύσας «νὰ ντισταθοῦν μέχρις ἐσχάτων». — Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν συνεδρίασιν, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀμέσως μετεφέρθη εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων. Τότε εἶδε τὸ ἐπανωφόρι του νὰ τραβᾷ τὸ σακκάκι του καὶ τὸ πανταλόνι του καὶ νὰ ζητοῦς λέγῃ: «Σύντροφοι! πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ ποστρατευθῶμεν, διότι τὰ μαλλιά μας, ἢ μᾶλλον ἡ κλωστές μας, ἄσπρισαν. Καὶ ὅμως ὁ κύριός μας ἐπιμένει νὰ μᾶς κρατῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του! Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορον. Λοιπὸν νὰ κάμωμεν ἀπεργίαν!» — «Ἔχει δίκηο, ἀπεκρίθη τὸ πανταλόνι. Τί ὑποφέρω κι' ἐγώ, δὲν λέγεται! Τὴν νύκτα μὲ βγάζουν ἔξω καὶ τὸ πρωΐ μὲ σπάζουν στὸ ξύλο

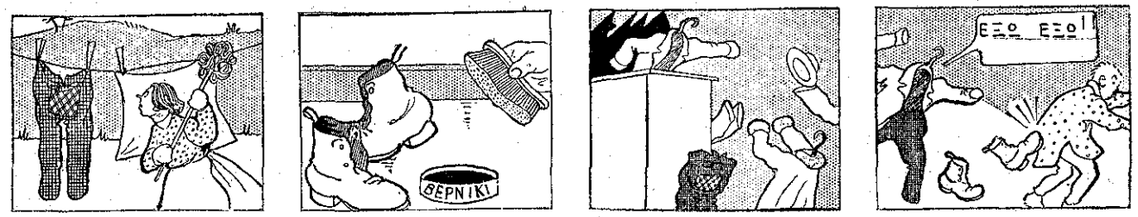

μὲ τὴν ξεσκονίστρα. Μιὰ μέρα μοῦ ἔκαμαν καί...ἐγχείρησι. Κυττάξτε αὐτὸ τὸ γελοῖο μπάλωμα ποῦ ἀντικατέστησε τὴν ἐπιδερμίδα μου! Ὤ, πῶς ντρέπομαι ποῦ τὸ ἔχω!»—Κατόπιν ἔλαβαν τὸν λόγον τὰ ὑποδήματα. «Καταραμένος νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἐφώναξαν, ποῦ κάθε πρωΐ μᾶς ἀλείφει μὲ μιὰ φρικτὴ καραμπογιὰ καὶ μᾶς πεθαίνει ἔπειτα μὲ τὴ βούρτσα!» — Τὰ ἐνδύματα τοῦ κὺρ Ἀριστείδη κάμνουν παντοῦ ὁπαδούς. Εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν ἀπεργῶν, τὸ ἐπανωφόρι δημηγορεῖ: «Ἀρκοῦν τὰ λόγια καὶ ἂς ἀρχίσωμεν τὰ ἔργα! Ζητοῦμεν ἐλάττωσιν τῶν ἐργασίμων ὡρῶν καὶ καλὴν μεταχείρισιν. Ζήτω ἡ ἀπεργία!» Χειροκροτήματα, εὖγε, ζήτω, καὶ ὅλα τὰ παρόντα ἐνδύματα φεύγουν.—Ὁ κὺρ Ἀριστείδης ὁρμᾷ νὰ τὰ συγκρατήσῃ, ἀλλὰ τὸν ὑπο-

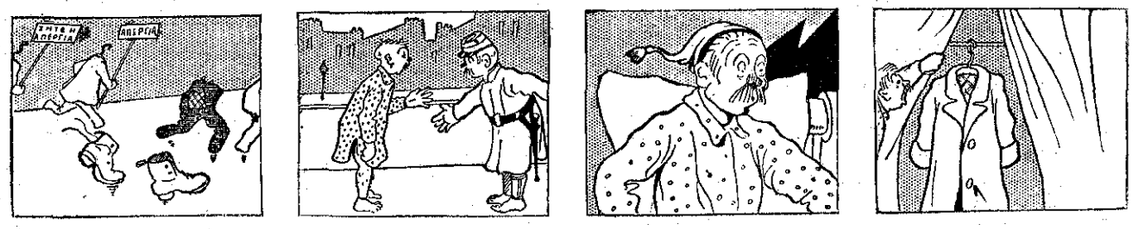

δέχονται μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ποῦ τοῦ ἀξίζουν... Συγχρόνως οἱ ἀπεργοὶ τὰ βάζουν μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσώβρακον τοῦ κυρίου των. «Προδόται!» τοὺς φωνάζουν. Καὶ παίρνουν τοὺς δρόμους. — Ποῦ πηγαίνουν; τί θὰ συμβῇ; Ὁ κὺρ Ἀριστείδης ἐρωτᾷ ἕνα χωροφύλακα. «Δὲν ξέρω τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ ἀστυνομικός· καθὼς βλέπεις εἶμαι κ' ἐγὼ θῦμα τῆς ἰδίας ἀπεργίας.» — Ὁ κὺρ Ἀριστείδης ἐπιστρέφει ἄπρακτος εἰς τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ἔξαφνα ὁ ἐφιάλτης αὐτὸς παίρνει τέλος, διότι...κτυπᾷ τὸ ξυπνητήρι. Ἡ ἐντύπωσις ὅμως ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ κὺρ Ἀριστείδης εἶνε βέβαιος ὅτι τὰ ἐνδύματά του...τοῦ ἔφυγαν. Σηκώνεται καὶ τρέχει νὰ ἰδῇ. Ὤ, χαρά! Τὰ ἐνδύματά του εἶνε ὅλα εἰς τὴν θέσιν των. Καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του, ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀπεργήσῃ οὔτε αὐτός....

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Τὴ χρονιὰ ἐκείνη ὁ χειμῶνας ἦταν ἐξαιρετικῶς δριμὺς καὶ δὲν ὑπῆρχε μεγάλη προμήθεια ξύλων 'ς τὴν καλύβη τοῦ μπάρμπα Φερόνη.

Ὁ Θωμᾶς Φερόνης ἦταν ἕνας ἄξιος ἀμπελουργός. Ἀπ' τὴ δουλειά του ὅμως δὲν κέρδιζε ἀρκετά, ὥστε νὰ πλουτήσῃ. Κι' ἀφοῦ ἔκαψε στὴ θερμάστρα του καὶ τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ κλήματα, ποῦ εἶχε φέρει στὸ σπίτι του μετὰ τὸν τρυγητό, δὲν εἶχε πιὰ τὰ μέσα νὰ διατηρήσῃ τὴ φωτιά. Καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ τοὺς μῆνας τῆς παγωνιᾶς φυσῶν τὰ δάκτυλά του.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρῇ ἕναν τρόπο, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του νὰ πεθάνουν ἀπ' τὸ κρύο. Καὶ τὸν τρόπο αὐτὸν τὸν βρῆκε. Πήγαινε κάθε τόσο στὸ γειτονικὸ δάσος καὶ μάζευε τὰ σπασμένα κλαριά. Λίγα δεμάτια ἀρκοῦσαν στὸ πτωχικό του γιὰ πολλὲς ἡμέρες.

Ἕνα παγερὸ πρωΐ τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ ἀμπελουργὸς ξύπνησε στὴς ἐξήμισυ. Μόλις ξημέρωσε. Φωνάζει ἀμέσως τὴ γυναῖκα του. Σηκώνονται καὶ οἱ δύο καὶ ντύνονται στὴ στιγμή. Ἡ γυναῖκα βάζει μπροστά της μιὰ μακρυὰ ποδιὰ ἀπὸ χονδρὸ ὕφασμα καὶ παίρνει στὸ χέρι δυὸ σχοινάκια. Ὁ ἄνδρας φορεῖ μιὰ παλγά, ἀλλὰ γερὴ ποδιὰ δερμάτινη, ποῦ τοῦ χρησιμεύει ὅταν περιζώνῃ ἢ ἐπισκευάζῃ τὰ βαρέλια του, καὶ παίρνει μαζί του ἕνα καλὸ κλαδευτῆρι. Φορεῖν καὶ οἱ δυὸ στὰ πόδια των χονδρὰ τσόκαρα.

— Ἔλα σήκω, Μανωλάκη μου, λέει ὁ Θωμᾶς τελειώνων τὴν ἑτοιμασία του. Ἐμεῖς σὲ λίγο θὰ φύγωμε. Σήκω νὰ προσέχῃς τὴν ἀδελφούλα σου. Κι' ἂν κλαίῃ ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα....ἔ, καλά!... νανούρισέ την...

— Ναί, πατέρα, θὰ τῆς πῶ ἕνα τραγουδάκι, ἀπαντάει ὁ Μανώλης, ἕνα ἀγοράκι ἑνδεκα ἐτῶν, ποῦ ἦταν τὸ πιὸ χαριτωμένο, τὸ πιὸ εὐπειθὲς καὶ τὸ πιὸ ἄφοβο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ντυμένος — 'ς αὐτὸ δὲν δαπανοῦσε ποτὲ πολλὴ ὥρα — καὶ καθισμένος 'ς ἕνα ξύλινο σκαμνάκι κοντὰ 'ς τὴν κούνια τῆς χαριτωμένης ἀδελφούλας του.

Ἦταν μόλις δύο ὡς τριῶν ἐτῶν ἡ μικρὴ ἀδελφὴ τοῦ Μανώλη, καὶ τὸ καλὸ παιδὶ τὴν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι κι' αὐτὴ ἦταν πολὺ χαριτωμένη καὶ χαδιάρα καὶ σχεδὸν ὅλη τὴν ὥρα ἔπαιζε καὶ γελοῦσε μὲ τὸν ἀδελφό της.

— Λοιπόν, γυναῖκα, εἶσαι ἕτοιμη; λέει ὁ Θωμᾶς, μόλις ἀπόφαγαν ὅ,τι ἡ σιτοδεία τῆς χρονιᾶς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξαντλήσει: ἕνα κομμάτι, δηλαδή, ξερὸ ψωμὶ καὶ λίγο μπαγιάτικο λαρδί, συνωδευμένα ἀπὸ ἕνα ποτῆρι κρασὶ νερωμένο.

— Ἕτοιμη, ἀπαντάει ἡ Χρυσάνθη ποῦ δὲν ἀργοποροῦσε ποτέ.

— Τότε πᾶμε!

Ἡ μητέρα σκύβει καὶ φιλεῖ τὸ κοριτσάκι της. Ὁ Μανώλης πηδάει στὸν λαιμὸ τοῦ πατέρα του.

— Μανωλάκη, τοῦ λέει ἡ μητέρα του, πρόσεχε καλὰ τὴν ἀδελφούλα σου.

— Εἶμαι ἥσυχος, λέει ὁ πατέρας. Ὁ Μανωλάκης εἶνε καλὸ παιδὶ καὶ πρὸ πάντων γενναῖο.... Ἡ μικρὴ εἶνε ἀσφαλισμένη στὰ χέρια του. Γυναῖκα, πᾶμε!

Ἀμπαρώνουν τὴν θύραν των καὶ φεύγουν.

Ἡ ἡμέρα προχωροῦσε. Ἡ πρῶτες ἀκτῖνες της περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὀλίγα τζάμια, ποῦ ἡ πάχνη τῆς νύκτας τὰ εἶχε θολώσει ποιητικὰ μὲ παράξενες ζωγραφιὲς λουλουδιῶν καὶ ριζῶν.

Ὁ Μανώλης ἔγερνε τώρα μὲ ἀγάπη 'ς τὴν ἀδελφούλα του, ποῦ εἶχε ξυπνήσει καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὰ παιγνίδια του νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ἡ μικρούλα χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Τὰ δυὸ παιδάκια συνεννοοῦντο μὲ χίλιους μορφασμοὺς ἀστείους, προκλητικοὺς καὶ φαιδρούς.

Ὁ Μανώλης ἐζεσταίνετο παίζων μὲ τὴν ἀδελφή του.

— Ὤ, Φερονίτσα μου! τῆς ἔλεγε. (Τὴν εἶχαν ὀνομάσει Φερονίτσα ἀπὸ τὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ πατρικοῦ της ὀνόματος Φερόνη). Ὤ! καλή μου ἀδελφούλα! Εἶσαι χαριτωμένη κι' ὁ Μανωλάκης σου σ' ἀγαπάει πολύ! Γέλα ὅσο μπορεῖς τώρα, ποῦ εἶσαι ξύπνια. Κι' ἂν σὲ λίγο νυστάξῃς, θὰ σοῦ πῶ ἕνα τραγουδάκι.

— Ναί, ναί, ναί! ἀπαντάει τὸ κοριτσάκι ποῦ τὸ λεξικό του εἶνε ἀκόμη πολὺ σύντομο.

— Καλά! Ποιὸ θέλεις, ἀδελφούλα μου;

— Ναί, ναί, ναί! εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησις τῆς μικρῆς, ποῦ θέλει ἕνα τραγουδάκι, χωρὶς ὅμως νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν ἐκλογή του.

— Ἀφοῦ μ' ἀφίνεις νὰ διαλέξω ἐγώ, λέει ὁ ἀδελφός της, ἂς πῶ τὸ πρῶτο ποῦ μοῦ κατεβαίνει!

Κι' ὁ Μανώλης ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τραγουδῇ:

Σ' τὰ δάση ἂς τριγυρίζωμε
Μὲ δίχως καρδιοχτύπι
Τώρα, ποῦ ὁ λύκος λείπει...
Λύκε, μὴν εἶσαι ἐδῶ;...

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι! διακόπτει ἡ μικρὴ μὲ ὕφος, ποῦ ἔδειχνε ὅτι τὸ τραγοῦδι δὲν τῆς ἄρεσε.

Ὁ Μανώλης ἀρχίζει ἕνα ἄλλο:

Φυλάξου ἀπ' τὸν λύκο
Τὸν ἄγριο, μικρούλα μου,
Φυλάξου ἀπ' τὸν λύκο!...

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι! ἐπαναλαμβάνει τὸ κοριτσάκι μὲ τόνο πιὸ φανερᾶς δυσαρεσκείας.

Ὡρισμένως ἡ ἰδέα τοῦ λύκου δὲν εἶχε θέλγητρο γιὰ τὴν Φερονίτσα.

Ὁ τραγουδιστής μας βέβαια δὲν ἔβαζε 's τὸ νοῦ του κακὸ γιὰ τοὺς λύκους. Τραγουδοῦσε ἁπλῶς ὅ,τι εὕρισκε πρόχειρο, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀδελφούλα του.

Παρετήρησε ὅμως, ὅτι ἡ Φερονίτσα δὲν εὐχαριστεῖτο.

— Περίεργο! σκέφθηκε, αὐτή, ποῦ ἀγαπάει τόσο τὰ τραγούδια!...

Καὶ κύτταξε γύρω του ν' ἀγακαλύψῃ κανένα πρᾶγμα σὰν παιγνιδάκι, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴ μικρούλα νὰ κλάψῃ.

Ἔξαφνα διακρίνει κοντὰ στὴ θερμάστα ἕνα κομμάτι ξύλο.

Τρέχει ἀμέσως νὰ τὸ πάρῃ. Ἐνῷ τρέχει, ἕνα ἄλλο τραγουδάκι τοῦ ἔρχεται στὸν νοῦ. Καὶ τὸ τραγουδεῖ, ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐπῳδὸν μὲ κάποια εὐχαρίστησι:

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀστακὸς ὑπνωτισμένος.

Ἕνας ὑπνωτιστὴς ἢ μαγνητιστής, ὑπνωτίζει τοὺς ἀστακούς, τρίβων τὴν ράχιν των διὰ τῶν δακτύλων. Ὁ ἀστακός, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἔμεινεν ὑπνωτισμένος, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἐν ἰσορροπίᾳ, ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας.

Περίεργον φυτόν.

Ἰδοὺ φωτογραφία, ἡ ὁποία ἐλήφθη ἀπὸ ἓν θερμοκήπιον τῆς Σιγγαπούρης. Παριστᾷ φυτόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κηπουρὸς κατώρθωσε νὰ δώσῃ αὐτὸ ὀτ σχῆμα, κάμπτων αὐτὸ ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωνε, καὶ συγκρατῶν διὰ σχοινίων, ξυλαρίων καὶ συρμάτων. Κατόπιν ἀφῄρεσε τὰ στηρίγματα καὶ τὸ φυτὸν ἔμεινεν ὡς τὸ βλέπετε διεστραμμένον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τορπιλλοβόλου 11.

L'	SE	ET	SE
HOM	PO	DI	SPO
ME	PRO	EU	DI

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἓν ῥητόν.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

μο N καίει
——— ——— NNKT Πᾶν T
I μο

γ') Μαγικὴ εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος.

Ἰδοὺ τὸ ἅρμα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ποῦ εἶνε ὁ ὁδηγός του;

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 50οῦ φύλλου

α'. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ (Τράπεζα, Ἡφαίστειον, Λύρα, Ἐφημερίς, Μῦλος, Ἄγκυρα, Χείρ, Ὄφις, Σταφυλή.) — β'.) Dieu benit les bons.

Ιδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β

Ο ΦΙΦΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

— «Παιδιά, δὲν παίζουμε τὸ σχολειό;» ἔλεγεν ὁ Φιφῆς 'ς τὰ μικρὰ ἐξαδελφάκια του.

— Ναί, ναί, ἀπήντησαν μὲ τὲς δροσερὲς φωνοῦλές τους τὰ μικρά.

— "Ε! τότε ἐσύ, Μίμη, φέρε δυὸ καρέκλες, κ' ἐσύ, Γεῶργο, δυὸ σκαμνιά, κ' ἐσύ, Ἀλεξάνδρα, τὰ βιβλία, κ' ἐσύ, Κώστα, τὰ τετράδια, κ' ἐσύ, Ἐλένη, τὴ μελάνη, κ' ἐσεῖς τὰ μικρά ὅ,τι βρῆτε· μὰ γρήγορα λοιπόν!

Τρέχει ὁ Μίμης μὲ δυὸ καρέκλες, καὶ σκοντάπτει ἐπάνω 'ς τὸ Γεῶργο μὲ τὰ δυὸ σκαμνιά, καὶ αὐτὸς ἐπάνω 'ς τὰ βιβλία τῆς Ἀλεξάνδρας, καὶ οὕτω καθεξῆς. Πέφτουν ὅλοι κάτω, ἕνας, ἕνας, καὶ ὁ Φιφῆς μαζί, ποῦ σηκώθηκε πρῶτος καὶ καταθυμωμένος τοὺς λέγει:

— «Δὲν προσέχετε, παληόπαιδα, χύσατε καὶ τὴ μελάνη. Τώρα φέρτε νὰ τὴν σκουπίσετε!»

Τὰ μικρὰ ἔτρεξαν ὅλα μαζί, ἔφεραν ἕνα πανὶ καὶ ἄρχισαν νὰ τρίβουν τὸ πάτωμα. Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, σηκώθηκαν καταμελανωμένα. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Φιφῆς εἶχε σιάξη τὴς καρέκλες, τὰ ἔβαλε νὰ καθίσουν, τοὺς ἔδωσε καὶ ἀπὸ ἕνα μελανωμένο βιβλίο 'ς τὸ χέρι καὶ ἄρχισεν:

— «Ἔλα, Ἀλεξάνδρα, καὶ πές μου μιὰ λέξι ποῦ νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ γράμματα καὶ ὅλες τὴς συλλαβές».

— «Δὲν τσέλω,» ἀπαντᾷ ἡ μικρούλα.

Ὁ Φιφῆς, θυμωμένος, κτυπᾷ μὲ τὴν ρίγα τὴν καρέκλα καὶ ἀρχίζει ν' ἀποστηθίζῃ σοβαρὰ-σοβαρὰ τὸ ἀλφάβητο. Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τὸ τελειώσῃ, γιατὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴ ἦλθεν ὁ μπαμπᾶς, καὶ ἅμα εἶδε τὴν κάμαρα ἄνω-κάτω, πῆρε τὸν κὺρ δάσκαλο ἀπὸ τὸ αὐτί, τοῦ ἔδωσε ἕνα δυὸ καὶ τὸν ἄφισε χωρὶς φροῦτο.

Ποντιὰς Αὔρα

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ποία εἶναι ἡ στάσις ποῦ θὰ τηρήσῃ ἕνας ἄνθρωπος, βλέπων ἐξαφνα ὅτι εἰς τὸ ποτῆρί του, γεμᾶτον μπύραν, ἔπεσε μία μύγα; Ἰδού:

Ὁ Ἰσπανὸς πληρώνει δίχως νὰ πιῇ καὶ φεύγει.

Ὁ Γάλλος συλλαμβάνει τὴν μύγαν διὰ τῶν ἄκρων τῶν δυκτύλων καὶ τὴν φονεύει. Ἔπειτα ἀρχίζει νὰ ὑβρίζῃ τοὺς ὑπηρέτας.

Ὁ Ἄγγλος χύνει τὴν μπύραν εἰς τὸ πάτωμα, διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν ἄλλην καὶ ὁμιλεῖ περὶ ἄλλων ζητημάτων.

Ὁ Γερμανὸς βγάζει τὴν μύγα καὶ ροφᾷ τὸ ποτόν, ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Ὁ Ρῶσσος καταπίνει καὶ τὴν μύγαν καὶ τὴν μπύραν.

Ἐπιτέλους *ὁ Κινέζος* πρῶτα τρώγει τὴν μύγαν καὶ ἔπειτα πίνει τὴν μπύραν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Πόθος τῆς Ρόδου*

4. ΓΑΛΗΝΗ

Σ' ὅλο τὸ δρόμο τὸ λευκὸ
τὰ φύλλα εἶνε στρωμένα.
Σ' τ' ἀμπέλια τὰ ὁλοπράσινα,
'ς τὰ δένδρα τὰ γερμένα,
ποῦ ἐφώλιαζαν κοπαδιαστὰ
τὰ πρόσχαρα πουλιά,
ἅπλωσε τὸ Φθινόπωρο
τὴν κρύα του ἀγκαλιά.

Μὲς 'ς τὸ βαθύ, τὸ ἐρημικὸ
καὶ τὸ πλατὺ χωράφι
τ' ἀγριωπὰ μανδρόσκυλα
βγάζουν βραχνὰ γαυγίσματα.
Καὶ τώρα, ποῦ 'ς τὴ συννεφιὰ
ἡ Φύσι ὡς πέρα ἐτάφη
κ' ἡ νύχτα γύρω ἀργοπετᾷ
μὲ μαῦρα φτερουγίσματα,

'ς ὅλο τὸ δρόμο τὸ λευκὸ
ἡ μοναξιὰ ἁπλωμένη
κ' ἡ ἐρημιὰ πλέκει παντοῦ
τὰ πέπλα της βαρειά.
Φθινόπωρο. Σ' τὶς ρεμματιές,
'ς τὸ λόγγο κατεβαίνει

κι' ἀπάνω τους τὴ συννεφιὰ
καὶ τὴ γαλήνη ἁπλώνει.
Φθινόπωρο καὶ 'ς τῆς καρδιᾶς
τὴν κάθε μιὰ μεριά,
ποῦ φεύγει ἀπὸ τὰ φύλλα της
γοργὸ τὸ χελιδόνι.

Τέλλος Ἄγρας

«ΣΟΛΙΝΤΣΕΝ»

Ὅταν ἤμουνα ἀκόμη παιδάκι, εἶχα ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα: Ἀδιακόπως ἔκλαια. Μόλις μοῦλεγαν τίποτε, λιγάκι νὰ μὲ 'μάλωναν, δὲν τὸ εἶχα γιὰ τίποτε νὰ κλαίω ὧρες ὁλόκληρες. Τἀδελφιά μου τὸ ἤξευραν φαίνεται αὐτό, καὶ ὅταν δὲν εἶχαν ἄλλο τίποτε νὰ διασκεδάσουν, μ' εὕρισκαν καὶ μ' ἕνα «κλαίει, κλαίει, κλαίει» πούλεγαν, ἀρχίζα καὶ δὲν ἔπαυα... Μετὰ καιρὸ μοῦ βγάλανε καὶ ἀρκετὰ παρατσούκλια. Κ' ἐπειδὴ ἦσαν πολλοὶ καὶ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν—καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ χειρότερο γιὰ 'μὲ—καθένας μοῦ ἔλεγε καὶ τὸ δικό του παρατσοῦκλι. Ἀπ' ἐδῶ ὁ ἕνας «γκρινιάρα», ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἄλλος «κλαψάρα», ἀπ' ἐδῶ ὁ ἄλλος «βρυσούλα», καὶ τόσα, τόσα ἄλλα ποῦ δὲν τὰ θυμοῦμαι. Τὸ περίεργο ὅμως ἦτο, ποῦ, καὶ σὲ ἀθῶα ἀκόμη κουβέντα, ἂν ἄκουα κανένα ἀπ' αὐτά, βούρκωναν τὰ μάτια μου. Ἐν τούτοις τὰ πολλὰ παρατσούκλια δὲν τὰ ἤθελαν καὶ τ' ἀδέλφιά μου. Ἐζητοῦσαν νὰ εὑρεθῇ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἕνα μόνον, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ ἰσχυρό.

Αὐτὸ ὅμως ἦτο δύσκολο. Ἔξαφνα ἕνα μεσημέρι, ἀφοῦ ἐφάγαμε καὶ σηκωνόμαστε ἀπ' τὸ τραπέζι, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου μὲ ἕνα μαχαῖρι 'ς τὸ χέρι, ἐφώναξε τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως τὸν περιεκύκλωσαν περίεργοι. Αὐτός, μὲ κόπο, συλλάβιζε κάτι ποῦταν γραμμένο 'ς τὸ μαχαῖρι. Ἐπὶ τέλους ἐφώναξε «σόλιντσεν, σόλιντσεν», καὶ κάτι ἄλλο τοὺς εἶπεν ἐκεῖ μυστικὰ καὶ ἔπειτα ὅλοι, κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος μου, μοῦ 'φώναξαν: «σόλιντσεν, σόλιντσεν!». Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω: Ἦταν τὸ νέο μου παρατσοῦκλι. Κι' ἄρχισα τὰ κλάμματα....

Τώρα σκέπτομαι: πῶς αὐτὴ ἡ ἀκατάληπτος λέξις «σόλιντσεν» κατώρθωσε νὰ γίνῃ παμψηφεὶ δεκτή, καὶ ἀκόμη περισσότερο νὰ τὴν παραδεχθῶ καὶ 'γώ, δηλαδὴ νὰ μὲ κάνῃ νὰ χύνω διπλάσια δάκρυα ἀπὸ τὰ ἄλλα παρατσούκλια; Ἴσως ἐπειδὴ ἦτο ἀκατάληπτος, τί νὰ 'πῶ!...

Σόλιντσεν! τὸ τελευταῖο παρατσοῦκλι, ἐκεῖνο, ποῦ μέκαμε νὰ χύσω τὰ περισσότερα δάκρυα! Δὲν διήρκεσεν ὅμως πολὺν καιρό, γιατὶ εἶχα πιὰ μεγαλώσῃ ἀρκετὰ καὶ τὰ δάκρυα δὲν ἐρχόντανε πλέον 'ς τὰ μάτια γιὰ τέτοιες αἰτίες...

Γαλήνη

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Εἴμαστε τότε πολὺ μικροί. Καὶ μιὰ μέρα ποῦ ἔκανε ἔξω κρύο, μαζευθήκαμε ὅλα τὰ παιδιὰ κοντὰ στὴ σόμπα καὶ ζεσταινόμαστε. Ἐκεῖ ποῦ καθόμαστε, κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι καὶ μπαίνει μέσα ἡ γιαγιά. Μόλις τὴν εἴδαμε, τρέξαμε ὅλοι κοντά της, καὶ ἀφοῦ τῆς δώσαμε τὴν καλλίτερη θέσι κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν παρακαλέσαμε νὰ μᾶς πῇ ἕνα ὡραῖο παραμῦθι.

Ἡ γιαγιὰ κατ' ἀρχὰς μᾶς εἶπε, πῶς μᾶς τὰ ἔχει πῇ ὅλα, καὶ ἄλλα δὲν ξέρει, ἀλλὰ ἔπειτα, ἀφοῦ εἶδε πῶς ἐπιμέναμε, γιὰ νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ τὸ χατήρι, ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται ἕνα ὡραῖο.

Μᾶς εἶχε πῇ περίπου τὸ μισό, καὶ σταμάτησε.

—Ἔπειτα, τὴν ρωτᾶμε, τί ἔγινε;

—Ἔπειτα, μᾶς λέει, ἐξύπνησα καὶ δὲν εἶδα τὸ παρακάτω!

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πῶς λυπηθήκαμε ποῦ δὲν ἀκούσαμε τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμε! ἀφοῦ ἐπιμέναμε τόσο πολύ, μᾶς εἶπε κι' ἡ γιαγιά...τὸ ὄνειρό της.

Ζίλδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἀτρόμητος Σωφραζέττα ἔμαθε, πῶς συγγενεῖς της ἔκαναν ἕνα γεῦμα στὸ ὁποῖον δὲν τὴν προσεκάλεσαν. Ἀναφωνεῖ λοιπόν, πολὺ θυμωμένη· Κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς θυμώσω, θὰ κάνω ἕνα *μεγάλο* γεῦμα καὶ δὲν θὰ προσκαλέσω *κανένα!*»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχία

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 138ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1913

["Ἰδε φυλλάδιον 22ον, σελ. 179]

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσαι Ἀσκήσεις τοῦ διαγωνιζομένου ἐνεκρίθησαν ὡς ἁπλῶς δημοσιεύσιμοι, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ὡραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν *δεύτερον* ἀριθμὸν μεγαλήτερον. — Ὁ τρίτος ἀριθμὸς μὲ τὸ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν εἰς ἕκαστον ἀπονεμομένων διὰ τὴν Συλλογήν του Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σεμειοῦντες εἰς τὰ τετράδιά των ἡλικίαν.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μαρουδιὼ Χρ. Σουβαλτζῆ***, 15+9 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 15+8 [12Ε].— *Γαλήνη* 14+8 [11Ε]. ('Εκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Κοσμοκράτειρα Ἑλλάς*, 15+8 [12Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ν. Δ. Πίστης*, 15+7 [11Ε]. — *Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως*, 14+7 [11Ε]. — *Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους*, 14+6 [10Ε]. —('Εκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Νέλκε*, 15+6 [11Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, 15+4 [10Ε].— *Πληγωμένος Μαχητής*, 15+4 [10Ε]. — *Μελαχροινὴ Μουσμέ*, 12+6 [9Ε].— *Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος*, 14+4 [9Ε]. — *Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος*, 14+4 [9Ε]. — *Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας*, 14+4 [9Ε]. — *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 11+6 [9Ε]. — *Δωδωναῖος*, 12+5 [9Ε]. — *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 14+3 [9Ε]. — *Γενναῖος Πυροβολητής*, 12+4 [8Ε] — *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, 13+3 [8Ε]. — *Κεραυνός*, 10+5 [8Ε]. — *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, 10+4 [7Ε]. — *Αὔρα τῶν Σπετσῶν* 10+4 [7Ε]. — *Μικρὰ Ἀριστοκρατις*, 11+3 [7Ε]. —

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, 8+5 [7Ε]. — *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, 10+3 [7Ε]. — *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι*, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*ἀπὸ 12—15 ἐτῶν.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, 16+10 [13Ε]. — ('Εκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Τέλλος Ἄγρας*, 15+11 [13Ε].— *Ἡρωϊκὴ Σάμος*, 15+10 [13Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαριάνθη Χ. Ζαφειροπούλου*, 15+9 [12Ε]. — *Τελέσιλλα*, 15+8 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, 15+7 [11Ε]. — *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 15+7 [11Ε]. — *Κῦμα*, 15+7 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Μέλλων Ἐφευρέτης*, 14+7 [11Ε]. — *Μαρίκα Πανταζῆ*, 15+6 [11Ε].— *Ἀθηναῖος Ἱππότης*, 14+6 [10Ε]. — *Ἕνα Χιωτάκι*, 14+6 [10Ε].—*Φθινοπωρινὴ Δύσις*, 13+6 [10Ε].—*Εὐγενία Γ. Γιαννούση*, 14+5 [10Ε]. — *Ταλαιπωρηθεῖσα Ἤπειρος*, 13+5 [9Ε]. — *Ἐν Τούτῳ Νίκα*, 13+5 [9Ε]. — *Παναγιώτης Χ. Ζαφειροπουλος*, 11+6 [9Ε]. —*Πατριωτικὸς Πόθος*, 11+6 [9Ε]. — *Ἀνασάσιος Μπαλταζιόγλου*, 12+5 [9Ε]. — *Μεγάλη Ἑλλάς*, 12+5 [9Ε]. — *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, 12+5 [9Ε].—*Ἡρωϊς τοῦ 21*, 12+5 [9Ε].—*Θαλασσοκράτειρα Ἑλλάς*, 13+4 [9Ε].—*Ἔνδοξος Νίκη*, 14+3 [9Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Πουπουλένια*, 10+5 [8Ε]. — *Ἀήττητος Εὔζωνος*, 10+4 [7Ε]. — *Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες*, 10+4 [7Ε]. — *Διάτρητος Κυανόλευκος*, 11+3 [7Ε].—*Πειρακτήριον*, 11+2 [7Ε]. — *Ἀτρόμητος Σωφραζέττα*, 10+2 [6Ε]. — *Ἥρως τῆς Αὔριον*, 8+3 [6Ε].— *Λιχούδα*, 8+2 [5Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ (*ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἔνδοξος Ἀεροναύτης*, 13+6 [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοξασμένη Ἑλλάς*, 12+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, 10+4 [7Ε]. (Μόνον αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶνε εἰς τὴν Μικρὰν τάξιν.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1913.

ΤΟ διγράμμα σου ἐλήφθη, *Μέλλων Ἐφευρέτα*. Ἔχεις δίκαιον ὅτι τὰ «παράπονα» τοῦ φίλου μας ἐκείνου εἶνε πάρα πολλά, καὶ ὅτι ἀναγκάζομαι συχνὰ νὰ τοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς καὶ νὰ πάνω ὅλον τὸν χῶρον τῆς Ἀλληλογραφίας «ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ χρησιμοποιῆται καλλίτερα». Ναί, ἀλλὰ μὴ νομίζῃς πάλιν ὅτι καὶ ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὰ παράπονα ἑνὸς δὲν ὠφελεῖ καὶ τοὺς ἄλλους. Διότι καὶ οἱ ἄλλοι μανθάνουν πῶς πρέπει νὰ σκέπτωνται διὰ μερικὰ ζητήματα καὶ μερικὰς περιστάσεις. Δὲν ξέρεις τὴν παροιμίαν: «τὰ λέω τῆς πεθερᾶς γιὰ νὰ τἀκούῃ ἡ νύφη»;....

Εἷς ἓν τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ «Ἐκφυλισμοῦ», *Τέλλε Ἄγρα*, ὁ Νορδάου περιγράφει οὐμοριστικῶς πῶς θὰ καταντήσῃ μίαν ἡμέραν ὁ κόσμος, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶνε ἔκφυλοι. Ἂν τὸ ἀπόσπασμα ποῦ μοῦ ἀνέφερες περὶ τοῦ ἐκφύλου-ἐγωϊστοῦ εἶνε ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶνε *εἰρωνεία*. — Ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶνε ἐγωϊστής, ὅταν θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του ἀνώτερον συγγραφέα ἀπὸ πολλοὺς ἐπικριτάς του, διότι εἶνε πράγματι. — Σοῦ εἶπα πῶς μοῦ ἐφάνη τὸ ποίημά σου ἐκεῖνο γενικῶς. Ἀλλὰ διὰ νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα λεπτομερῶς, δὲν ἔχω οὔτε καιρὸν οὔτε τόπον. Καὶ φαντάσου μάλιστα, ἂν διὰ κάθε λεπτομέρειαν, ἀνοίγαμεν συζήτησιν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας. Δὲν θὰ ἐτελειώναμεν οὔτε τοῦ χρόνου! — Εὐχαρίστως θὰ εἴπω εἰς τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* ὅτι τὴν εὐχαριστεῖς διὰ τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὴν συγχαίρεις διὰ τὰ ὡραῖά της αἰσθήματα, πρὸς τὰ ὁποῖα εἶσαι σύμφωνος.

Εὐχαριστῶ, *Ἕνα Χιωτάκι*, καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου. Βεβαίως, ὅλοι πρέπει νὰ ξεσπαθώσετε φέτος μὲ ὅλη σας τὴν δύναμιν, διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ ἐκδίδω καὶ δωδεκασέλιδα φύλλα ὅπως ἄλλοτε. Καὶ τότε ποιός ξέρει, εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ ὁ Ἀνανίας καὶ ὁ Ἀζαρίας, οἱ ὁποῖοι μόνον εἰς δωδεκαπτέλιδα φυλλάδια ἔχουν τὸν τόπον των....

Σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Λύσεων, *Εὐξεινοποντία*, καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις. Ναί, ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ μάθῃς τὴν γλῶσσάν μας, εἶνε νὰ καταγίνεσαι εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Θὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσῃς πῶς λέγονται καὶ πῶς γράφονται ὅλ' αὐτὰ ποῦ τὰ ξεύρεις τώρα γαλλιστί. Ἐν τούτοις εἰς τὸ γράμμα σου δὲν βλέπω ἀνορθογραφίας.

Ὅλα τἀδέλφια τοῦ *Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ* ὑπῆρξαν συνδρομηταί μου μὲ τὴν σειράν των, καὶ τώρα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ μικροτέρου. Ἀλλὰ καὶ ὁ *Ἑλληνικὸς Στρατὸς* θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἔχῃ τὸ ψευδώνυμόν του καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν. Αὐτὸ μὲ χαροποιεῖ ἰδιαιτέρως.

Βάλε τα λοιπὸν γρήγορα εἰς τάξιν, *Αὔρα τῶν Σπετσῶν*, διὰ νὰ σοῦ περισσεύῃ καιρὸς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς ὅπως πρῶτα. Ἡ τάξις καθὼς ξεύρεις, εἶνε ἡ μεγαλητέρα οἰκονομία καιροῦ. Ὁ τακτικὸς εὐκαιρεῖ δι' ὅλα· ὁ ἄτακτος διὰ τίποτε.

Χαῖρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλά, *Ἡρωϊς τοῦ 21*, ἀλλὰ νὰ φυλάγεσαι, παιδί μου, διότι αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια θέλει φύλαγμα διὰ πολὺν καιρόν. Ὥστε τώρα πηγαίνεις εἰς τὸ Αἴγιον; Φαντάζομαι τὶ ξεσπάθωμα ἔχει νὰ γίνῃ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Γενναιόψυχε Στρατηλάτα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ στείλῃς τὰ φυλλάδιά σου διὰ νὰ τὰ δώσω ἐδῶ νὰ σοῦ τὰ δέσουν. Οἱοσδήποτε βιβλιοδέτης τῆς πόλεώς σας εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ, ἀρκεῖ νὰ τοῦ δώσῃς τὸ *κάλυμμα* τοῦ τόμου τοῦ 1913, τὸ ὁποῖον εἶνε κόκκινον μὲ χρυσᾶ γράμματα καὶ τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μου χωριστὰ ἀντὶ δρ. 1,75.

Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἄ, μὴ νομίζῃς ὅτι εἶνε «μηδαμινόν» ἡ εὕρεσις δύο νέων ἀγοραστῶν! συλλογίσου, ὅτι ἂν σ' ἐμιμοῦντο ὅλοι οἱ συνδρομηταί, ἡ κυκλοφορία μου θὰ ἐτριπλασιάζετο καὶ τότε νὰ ἔβλεπες βελτιώσεις!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κῦμα*, *Νιόβη*, *Πατριωτικὸς Πόθος*, *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου*, *Μπουμπουλίνα καὶ Διηγηγόρος τῆς Νεολαίας*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἄνοιξις – Φθινόπωρον» τῆς *Μπουμπουλίνας*. — «Μετὰ τὸν πόλεμο» τοῦ *Κύματος*. — «Τὸ κρῖνον» τῆς *Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων*. — Διάφορα τῆς *Εὐξεινοποντίας*. — «Ἀπ' τὴν Ἀλυσίδα» τῆς *Ἡρωϊδος τοῦ 21*. — «Ὁ Γυρισμὸς» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*.

Ἀπορρίπτονται: «Φθινοπωρινὴ Ζωγραφιά» (ἔπρεπε νὰ ἦτο τὸ μισὸ ἀκριβῶς')—«Ἡ Εἰρήνη» (ἄτεχνον')—«Στοχασμοὶ» (ἀκατάλληλον.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα* (0) μὲ *Ἡρωΐδα τοῦ 21*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην*, *Νικητήν*, *Τελέσιλλαν*, *Ἄγνωστον Χ*, *Δωδωναῖον*.—Τὸ *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου* (0) μὲ *Φιλόπατριν Κηφισιώτην*, *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, *Ζεφυρίτιδα*· —ἡ *Ἡρωΐς τοῦ 21* (0) μὲ *Λάτριδα τοῦ Ὠραίου*, *Τσούγκραν*, *Χουσὸ Παγῶνι*, *Χρυσῆν Μάσκαν*, *Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα*, *Μεγάλην Καρδιάν*, *Φάωνα*, *Γαλήνην*, *Κόμησσαν Κατιτί*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Νέλκε*, *Χάωνα*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Κῦμα*, *Δωδωναῖον*, *Λουδοβίκον Μπετόβεν*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ταμτάμ-Τιπτήν* (ναί, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ γραμματόσημα·) *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* (ναί, ὅλη σχεδὸν ἡ προηγουμένη Σελίς μας ἦτο γραμμένη ἀπὸ κορίτσια· εἶπα' εἰς τὸ *Τορπιλλοβόλον 11* αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἰστὸν Ἀράχνης* (εὐχαρίστως θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψω· ὄχι, ἡ *Κρ.* δὲν ἔμενε ποτὲ στὰς Πάτρας·) *Ἥρωα τῆς Αὔριον* (στεῖλέ τας μὲ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἔχεις· καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλάξῃς, μοῦ γράφεις καὶ τὸ ἀντικαθιστῶ·) *Φάωνα* (μὰ καὶ σὺ παράπονα; θὰ ἦτο φοβερόν!..) *Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν* (καλὰ θὰ ἦτο, ἀλλὰ δὲν ἔχω θέσιν· ὁπωσδήποτε, ἂς μοῦ στείλῃ μίαν ἀπὸ τὰς συνθέσεις της, καὶ βλέπομεν·) *Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλαν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ· εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά;) *Ἥρωα τοῦ 1913* (ἡ ἀπάντησίς μου ἐκείνη ἦτο διὰ τὸν *Ἥρωα τοῦ 1912*, καὶ κατὰ λάθος τυπογραφικὸν ἐτέθη τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Ἰω-*

ἀγνην Α. Χρ. (ναί, ἡ τουρκικὴ σημαία ὑψώθη εἰς τὴν ἐδῶ πρεσβείαν· ἐκεῖ ἀκόμη;) *Ἀθάνατα 1821—1912* (καὶ αὐτὴ κακοσχεδιασμένη·) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (ἔστειλα·) *Χαλασμὸν Κόσμου* (εἰς ἁπλοῦν χαρτί, σὰν αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις·) *Λουλούκαν Ἀγγελοποίλου*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν *Νοεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου. ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ*).

560. Λεξίγριφος

Ὁμηρικὴν βασίλισσαν
Ἀκόπως θάναστήσῃς,
Ἂν ἕνα γράμμα γαλλικὸν
Μαζί μ' ἐν ἀριθμητικὸν
Καὶ σύνδεσμον κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

561. Συλλαβόγριφος.

Φθόγγον μουσικὸν ἑνώνει
Μὲ μικρὸν ἀπ' τὰ θηρία,
Καὶ διδακτικὴν δηλώνει
Ἱστορίαν διὰ παιδία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

562. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογρίφου.

Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς,
Εἶμ' ἕνα νησὶ γνωστόν.
Ἂν μάλλαξῃς τὸ κεφάλι,
Παρευθὺς θὰ ξεπροβάλῃ
Κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν.
Μὰ καὶ τοῦτον ἂν θελήσῃς
Νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς,
Τότε, φίλε μου, καὶ πάλιν
Θὰποκτήσῃς νῆσον ἄλλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠρωϊκῆς Σάμου.

563. Ἀναγραμματισμός.

Ποτάμι ἰσπανικὸν
Ἀνεγραμμάτισα
Καὶ ζῶον οἰκιακὸν
Σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τελεσίλλας

564. Τρίγωνα

α') *
* *
β') * * * * * * *
* * * *
* *
* * * *
* * * * * * *
* *
*

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκονται: Εἰς μὲν τὸ α' τρίγωνον, ἀριστερᾷ ρῆμα σύνθετον ἐκ τῶν εἰς μί, δεξιᾷ ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας, καὶ κάτω ποταμὸς ἀργαιοξιτῆς Βοιωτίας. Εἰς δὲ τὸ β' τρίγωνον. ἄγω ἀργαῖον πλοῖον, ἀριστερᾷ ὁμηρικὸς βασιλεὺς καὶ δεξιᾷ πονηρὸν πνεῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος.

565. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

—Ἀπ' ἐκεῖνον-'κεῖ τὸν χάρτην,
Εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε,
Ποιὰ μεγάλη πόλις λείπει;
—Δύσκολο! Θὰ πῆτε ὅλοι.
—Κ' ὅμως, φίλτατοί μου λοῦται.
..... σᾶς τὴν ἔχω εἰπῆ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

566—570. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Δαναΐς, πόνος, νόμος, πάγος, κηρός.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

571. Ποικίλη Ἀκροστοιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν.

1, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3, Εἶδος χώματος. 4, Ζῶον φορτηγόν. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Οἰκιακὸν ἐργαλεῖον καθαριότητος. 7, Νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

ΤΟ 36ον ΕΤΟΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διάπλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ***θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν*** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ ***τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ*** ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ ***τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἀξίας 5 δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.***

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ***Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 371, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1914. Τὰ Δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς 4ης Κληρώσεως ἐ. ἔ., ἢ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48 φύλ.*

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των ἢ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ***νἀγοράσουν τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί, ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906-1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. 7,50).***

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ψηφίσαντάς με καὶ παρακαλῶ πάντας ὅπως μὴ μὲ λησμονήσωσι κατὰ τὴν τελικήν. ***Πειρακτήριον.***

Ο ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ» ΚΑΙ Ο ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Εὐχαριστοῦσι τοὺς ὑποστηρίξαντας τοὺς ὑποψηφίους των καὶ παρακαλοῦν αὐτοὺς νὰ τύχωσι τῆς αὐτῆς ὑποστηρίξεως καὶ κατὰ τὴν τελικήν. *(ΙΓ' 452)*

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀναδείξαντας τὸ ψευδώνυμόν μου, ἰδίᾳ δὲ τὴν φιλτάτην «Νέαν Ἑλλάδα» καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς ἵνα τύχω τῆς ὑποστηρίξεώς των καὶ κατὰ τὴν τελικήν.—***Πειρακτήριον*** *(ΙΓ' 453)*

Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμόν μου, ἰδίᾳ δὲ τὸν Πανηπειρωτικὸν Σύλλογον «Νέαν Ἑλλάδα».

Μέγας Στρατηλάτης *(ΙΓ' 454)*

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

ὑποψήφιοι ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῆς «Νέας Ἑλλάδος». *(ΙΓ' 455)*

Ὅλοι ἄσπρο στοὺς ὑποψηφίους τῆς «Νέας Ἑλλάδος» καὶ τῆς «Ἑνώσεως»:

21ην Φεβρουαρίου, 26ην Ὀκτωβρίου, Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Εὐγενές Ἰδανικόν, Μέγαν Στρατηλάτην, Ἀνδρεῖον Ἐρυθροχίτωνα, Ἥρωα τοῦ Δρίσκου καὶ Πειρακτήριον.

Ζήτωωωω! Ὅλοι ἄσπρο!

Βασιλεὺς Σατανάδων, Διάβολος Γιαννιώτης, Ὑψηλόφρων Ἕλλην, μετὰ 40 φίλων των. *(ΙΓ' 456)*

Καὶ πάλιν ἀνεξάρτητον ψηφίσατέ με, παιδιά! — ***Μπαρουτοκαπνισμένη.***

Ἀνταλλάσσω δελτάρια· γραμματόσημον ἐπὶ τοῦ εἰκονογραφημένου μέρους. Ἀπαντῶ ἀμέσως.—O. Dindin, 19, rue Parmentier, MONS-EN-BAROEUL près Lille FRANCE—NORD *(ΙΓ' 458)*

Η lingua latina ἐμπνέει, ***Λουδοβίκε Μπετόβεν***, μὰ ἐγὼ προτιμῶ τὰ ***μαθηματικά.—Βαλκανικὴ Συμμαχία.***

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
"ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ"

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι, ἡ ***«Νέα Ἑλλάς»***, ἡνωμένη μετὰ τῶν πανισχύρων συλλόγων «***Ἑνώσεως***» «***Σταδίου***» καὶ «***Δόξης***», κατέρχεται εἰς τὸ Δημοψήφισμα μὲ τὰ ὡραιότατα ψευδώνυμα:

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ
ΒΟΥΛΓΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1913
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
26η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
21η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

"Ολοι ἄσπρο!! Ζήτω! Ζήτωωωω!

Υποστηρίζω θερμῶς τὰ ὑπέρογκα ψευδώνυμα: ***Δοξασμένο 1913, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ. Βασιλεὺς τῶν Σατανάδων*** *μετὰ 20 φίλων του* *(ΙΓ' 461)*

Ἀνταλλάσσω δελτάρια μὲ ὅλους τοὺς ψευδωνυμούχους. Διεύθυνσις: Κωνσταντῖνον Σ. Σπέγγον, Ἰωάννινα.

Εὐγενὲς Ἰδανικόν *(ΙΓ' 462)*

ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ
ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ
Ὑποψήφιοι «Νέας Ἑλλάδος» "Ολοι ἄσπρο!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 50ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 417.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Μάρκος Τρυγώνης, Πέτρος Γούσης, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Ταμτάμ-Τιπτής.
ΑΡΓΟΥΣ: Μάνος Ν. Οἰκονόμου.
ΘΗΒΩΝ: Μελέτ. Ἀθ. Διάσκας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Ι. Τσίντζιρας.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἰωαν. Β. Χρυσικός, "Ηρως τοῦ 1913.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Λουλούκα Ν. Ἀγγελοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχίας, Πελ. Ι. Καλαμάκης, Πιερ. Τσατσαρούνος.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Κολοκούρης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἀθ. Ἀναγνωστιάδης.
ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Μπίρης, Εὐαγ. Παπανικολάου, Α. Ν. Νικολάου.
ΧΙΟΥ. "Ενα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Πειραιεῖ. ΠΙΕΡ. ΤΣΑΤΣΑΡΟΥΝΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεία Ἁγίων Θεοδώρων.—2523*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 30 Νοεμβρίου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 53*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ

Κύριος καὶ Ὑπηρέτης

Ἡ ὥρα τρίτη μετὰ μεσημβρίαν.

Ὁ Μπόμπης ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὴν φυλακήν. Χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ περισσότερον, ἔστειλε τὸν ὑπηρέτην του νὰ τοῦ φέρῃ ἀμάξι, ἐφόρτωσε τὸν πολύτιμον σάκκον του, ἀνέβη καὶ αὐτός, καὶ διέταξε τὸν ἀμαξᾶν νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Κινζ-Μπήντς.

«Ἔσεισε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του. .»
(Σελ. 421, στ. γ')

Μετὰ δύο ὥρας ἐκτυποῦσε τὸ κουδουνι τῆς καγγελόπορτας κ' ἐζητοῦσε νὰ ἰδῇ τὸν δοῦκα Λωζέν.

Αἱ πληροφορίαι ποῦ τοῦ ἔδωσεν ὁ δικηγόρος ἦσαν ἀκριβεῖς, διότι ὁ φύλαξ, ἀφοῦ ἔγραψε τὸνομά του εἰς ἕνα βιβλίον, διέταξε, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ἕνα ἄνθρωπον μὲ κόκκινην στολήν, νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὰ δωμάτια τοῦ δουκός.

Διασχίζων τὴν αὐλὴν τῆς ἀπεράντου αὐτῆς φυλακῆς, ἡ ὁποία εὑρίσκετο σχεδὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ὡμοίαζε μὲ μικρὰν πόλιν, ὁ Μπόμπης ἐκύτταζε περιέργως.

Πόσον ὀλίγον ὡμοίαζε μὲ τὴν Βαστίλλην!

Εἶχε μαγαζειά, δρόμους, ταβέρνας καὶ κῆπον. Πουθενὰ κάγγελα ἢ μοχλοί. Μόνον ἡ εἴσοδος ἐφυλάσσετο ἀπὸ στρατιώτας μὲ κοκκίνην στολήν, σὰν ἐκεῖνον ποῦ τὸν ὡδηγοῦσεν.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μπόμπη ἐκτυποῦσε δυνατά. Θὰ ἐπανέβλεπε τὸν κύριόν του, τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ θανάτου τοῦ *Πέρτενερ*.

Ἀλλ' ἰδού, ἔφθασαν. Ὁ στρατιώτης ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ὁ Μπόμπης εὑρέθη εἰς μίαν αἴθουσαν, ἐπιπλωμένην πολυτελῶς.

Εἰς ἕνα καναπέ, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἕνας ἄνθρωπος ἦτο ἐξηπλωμένος κ' ἐφαίνετο κοιμώμενος. Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, βλέπων τὸν παρημελημένον, τὸν ἐξηντλημένον, τὸν προώρως γηρασμένον αὐτὸν ἄνθρωπον, δὲν ἠμπόρεσε νἀναγνωρίσῃ ἀμέσως τὸν λαμπρὸν εὐπατρίδην τῆς αὐλῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ', τὸν εὐνοούμενον αὐλικὸν τῆς Μαρίας Ἀντωανέττας.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ Μπόμπης, ἠμποροῦσεν εὔκολα νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ὁ φυλακισμένος αὐτὸς εἶχεν ὑποστῇ πολλὰ καὶ ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχής.

Ἐξ ἄλλου ὁ δοῦξ εἶχε ρίψῃ ἀδιάφορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκέπτου ποῦ τοῦ ἔφεραν· ἀλλ' ἀναγνωρίσας τὸν πρῶην τζόκεϋ του, ἀφῆκεν ἀκουσίως κραυγὴν ἐκπλήξεως.

—Μπόμπη, εἶπε περιχαρής, τείνων πρὸς τὸν μικρὸν καὶ τὰς δύο του χεῖρας. Ὤ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ σὲ βλέπω!.. Πῶς ἐμεγάλωσες, πῶς ἐψήλωσες καὶ τί καλὰ ποῦ εἶσαι τώρα ντυμένος!.. Καὶ τί ὡραῖο ὕφος ποῦ ἔχεις! Ἔλα πές μου πῶς ἦλθες ἐδῶ;

Κατ' ἀρχὰς ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔσεισε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του, δαγκάνων τὰ χείλη του διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ κατόπιν ἐξέθεσε τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ὅταν ὁ δοῦξ Λωζὲν ἤκουσεν, ὅτι ὁ μικρός του τζόκεϋ ἤρχετο μετὰ δύο ἔτη, νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὴν σπουδαίαν ἐπιστολὴν ποῦ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κίνημα θυμοῦ.

—Μπράβο, τῷ εἶπεν εἰρωνικῶς, πολὺ γρήγορα ἐκτελεῖς τὰς παραγγελίας ποῦ σοῦ δίδουν, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ταχύτητά σου!

—Ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔλθω ἐνωρίτερα, ἐπειδὴ μὲ εἶχαν φυλακισμένο 'ς τὴ Βαστίλλη.

—Ἐ τὴ Βαστίλλη; ἀνέκραξεν ὁ δοῦξ ἀναπηδῶν. Ἐσὺ 'ς τὴ Βαστίλλη;.. Ὥστε θὰ σοῦ πῆραν καὶ τὸ γράμμα!

—Μάλιστα, Ἐκλαμπρότατε. Ἀλλὰ τὸ ξαναπῆρα ὅταν ἐκυριεύθη ἡ Βαστίλλη.

«Ὁ Μπόμπης ἐσεβάσθη μίαν στιγμὴν αὐτὴν τὴν θλῖψιν...» Σελ. 422, στ. γ')